PEŞTERA
De la Întuneric la Lumină

Redactor: Laura Nicolescu
Tehnoredactor: Ameluţa Vişan
Coperta: Monica Balaban

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DINU, ALINA
Peştera : de la Întuneric la Lumină : roman / Alina Dinu. - Bucureşti : Cişmigiu Books, 2025
ISBN 978-606-28-2062-6

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062820626

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Cișmigiu Books

Copyright © 2025
Cișmigiu Books este un imprint al Editurii Universitare
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, Bucureşti
Tel.: 021 – 315.32.47
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuţie: tel.: 021.315.32.47/ 0745 200 718/ 0745 200 357
comenzi@editurauniversitara.ro
www.editurauniversitara.ro

ALINA DINU

PEŞTERA

De la Întuneric la Lumină

roman

CIŞMIGIU books

Rezumat

Venim pe pământul acesta puri, curați, apoi primim lumina prin Sfânta Taină a Botezului. Cum se întâmplă că putem ajunge să trăim ca într-o peșteră, în întunericul neștiinței și al necredinței? Rămânem înlănțuiți sau reușim să ne descătușăm, chiar dacă ne rămân răni adânci pe care doar Domnul le va vindeca.

Alina Dinu

Cuprins

Rezumat 5
Da, scrisul poate vindeca 9
1. Fuga! 11
2. Ochii – oglinda sufletului 17
3.Artistă pe scena propriei vieți! 22
4.Normalul zilelor noastre 26
5.O lecție de viață! 30
6.Viața – o autostradă cu multe tuneluri! 34
7. Floare de colț! 38
8. Primul anișor 42
9. Dacă nu știi... vei învăța! 45
10.Puterea e la tine! 50
11. Pe Strada Tineretului – Nr. 11 53
12. Familia Tatu 57
13. Relația tată-fiu 60
14. Prima dragoste adevărată! 64
15. Temelia casei 70
16. Terapia! 74
17. Duminica! 78
18. Manipulare sau demență? 83
19. Scăpăm de frici doar învingându-le! 90
20. O zi „mare” 94
21. Ordonanța prezidențială! 101

22. Mamă la 20 de ani!..... 107
23. Model în viață. Mentor. 114
24. Vinovat sau nu? 119
25. Când a început totul?..... 125
26. Reconstruiește-te! 132
27. Recunoștința!..... 139
28. Ai un vis, o dorință? Acționează!..... 147
29. Viața e plină de surprize! 152
30. Istoria se repetă..... 158
31. Un nou început 164
32. Sacrificii!..... 169
33. Când Dumnezeu te iubește!..... 175
34. Fenomenul Paul. 182
35. Să luăm doar ce e frumos din oameni 190
36. Rămas bun! 196
37. Strălucirea primei raze de adevăr 202
38. Cea mai fericită femeie de pe lume!..... 207
39. Fericirea înseamnă..... 212
40. Lupta între bine și rău..... 219
41. Momentul critic..... 223
42. Începutul unei noi vieți..... 229
Epilog 237

Da, scrisul poate vindeca

Autoarea acestei cărți întruchipează dovada că scriitura face parte dintre terapiile ce ne sunt la îndemână. Firile mai reflexive vor ajunge cel mai probabil să scrie, nu atât pentru a publica, ci mai ales pentru a-și pune ordine în gânduri, adică a face lumină în suflet. Pacea cu tine însuți trece prin numeroase dialoguri interioare, pentru că ele ajută mult în exercițiul libertății. Dar pentru a alege bine, trebuie să refaci tu însuți, în forul interior, un drum peren, pe care este necesar să afli în ce lume trăiești, ce menire ai, ce talanți ai primit și Cine te așteaptă la finalul căii.

Alina Dinu a început să scrie așa cum cel însetat caută apă. Nu căutarea este scopul ultim, ci apa (vie), însă fără căutare nu poți ajunge la ceea ce îți astâmpără setea. Alina a învățat multe scriind: despre ea însăși în primul rând, despre oameni, despre virtuți și căderi, despre aurul veritabil al faptelor și aparențele ce se dau de gol, în cele din urmă. Universul omului contemporan este mereu mai aglomerat, iar numai acela care face dovada unei bune vederi, înțelege că tot ce alege să primească în inima sa arată ceva semnificativ despre el însuși. Prezentul roman este și o sită prin care autoarea învață treptat, luându-l ca martor pe cititor, cum se cerne în viață grâul de neghină. Nu este o scriitură de

dragul impresionării „martorilor”, ci o pedagogie cu propriul suflet care trebuie să afle granița dintre jertfă și autodistrugere, dintre altruism și anulare de sine. De aceea, sita pusă la ușa inimii, în fața furtunilor pornite să-ți arunce balastul lumii înlăuntru, trebuie să fie una aparte. Omul singur nu va reuși să-i potrivească ochiurile. Însă cel care înțelege că este chip al lui Dumnezeu, că a primit astfel o putere creatoare și nu este o „ființă” abandonată în univers, da, acel om va găsi iscusința necesară discernerii. Așadar, cartea este și despre regăsirea credinței, ilustrând din această perspectivă lumile paralele în care trăiesc oamenii și intrigile ce amplifică... alte intrigi.

A scrie, a vorbi înseamnă a implica nu doar logosul, ci și Logosul, înseamnă a-l include pe Dumnezeu în acest act, spunea Sfântul Dumitru Stăniloaie. Așadar, responsabilitatea „purtătorilor de logos” este uriașă. Nu întâmplător, cei care duc o luptă nihilistă o fac și prin distorsionarea cuvintelor, după modelul nefârtatului care dintotdeauna a imitat strâmb orice acțiune de creație. Romanul Alinei Dinu poate fi văzut și în următoarea cheie: adresările către celălalt distrug atunci când sunt expresii ale distorsiunilor neconștientizate și netratate, iar aceasta este o crimă! De altfel, avertismentul ei are temeiuri scripturistice. Să privim și așa: demnitatea de neînlocuit a omului constă (și) în darul de a numi, prin cuvânt, fiecare pulsare a vieții, adică darul de a face lumină, de a *deveni* lumină. Iar aceasta este mai mult decât obligație morală, este o poruncă divină.

Alexandru Mărchidan

1. Fuga!

– Trebuie să fugi! Du-te! Eu trebuie să rămân aici. O să te rog să mă lași în urmă. Când va trece pericolul, mă voi alătura ție. Tu trebuie să mergi înainte și, când va veni timpul, o să te caut.

Imaginea era înspăimântătoare. Era pentru prima dată când îl vedea în starea aceea. Nu știa dacă îi era frică pentru ea sau ascundea ceva. Cert era că împreună erau în pericol. Trebuia să se despartă. Atunci! În acel moment! Nu puteau să mai piardă nicio clipă.

Ea nu se speria așa ușor, dar de data asta simțea ceva teamă. Încurajată de situație, se pregătește să plece. Se mai uită încă o dată în urmă… Ochii lui erau îngroziți, ceea ce o speria și mai tare. Însă aceiași ochi îi dădeau curaj. El o făcuse cum este ea azi, fără frică. Acum era momentul să demonstreze că așa e. Nu voia și nici nu trebuia să-l dezamăgească. Ea era construită doar din materia lui. Privirea lui încerca să-i spună: *Acum e momentul să pleci! Trebuie să te desprinzi de mine! O să fie bine! O să te caut.*

Nu avea cum să meargă la pas, așa că a trebuit să fugă. Un prim salt către singurul drum ce ducea către siguranța și liniștea ei. A ocolit calea mai ușoară și a luat-o către calea sigură, dar cu riscuri. Putea să i se

întâmple orice mergând pe acolo. I-a trebuit puțin mai multă cutezanță, bărbăție. Așa era ea, totul sau nimic.

Curajul îi acaparase toată ființa. Ultima fărâmă de teamă se risipise. Era singură. Întunericul pusese stăpânire peste tot. Pierduse apusul soarelui. În goana ei nu realizase cât de repede trecuse timpul.

S-a oprit. În desișul pădurii, din direcția în care voia să meargă se auzeau zgomote, multe zgomote, de diferite feluri și pe diferite tonuri. Unele dure și amenințătoare, altele mai suave, chiar plăcute auzului. Parcă erau vocile celor cunoscuți care încercau să dea de urma ei, voci care îi șopteau și încercau să o ademenească, să o facă să se întoarcă din drum: *Încotro te îndrepți? Unde crezi că o să ajungi? Rămâi!* Cine erau aceștia? De ce încercau ei cu tot dinadinsul să o facă să se răzgândească și să rămână pe loc? Ce fel de oameni erau? Buni sau mai puțin buni? Sau poate că erau doar niște fiare sălbatice. Cel mai bine era să nu le bage în seamă, să stea departe de ele, să plece și să nu le mai audă. Așa că face abstracție de tot ce venea dintr-acolo, își urmează instinctul, își urmează vocea interioară și, mai hotărâtă ca niciodată, continuă să meargă înainte. Vântul își face simțită prezența cu adieri ușoare și apoi din ce în ce mai puternice. Iubea vântul, iubea ploaia, iubea tot ce vine de la natură. Aceste fenomene ale naturii erau aliatele ei. Le simțea prezența prin toți porii... Ce bine că Vântul i se alătură și face ca toate aceste glasuri să dispară! Cu forța sa le ia pe toate și le duce în văzduh. *Încotro merge?* Nu știe, dar e convinsă că

oriunde o duce cărarea e mai bine decât în acea zonă plină de pericole, cu multă umezeală, cu mlaștini îmbibate de nămol vâscos care te umple de mizerie și de miros, oricât te-ai lupta să rămâi curat. Decizia a fost luată. Se îndreaptă către Necunoscut. A urcat, a coborât, a căzut, s-a ridicat, a fost prinsă în țepii rugilor, ținută pe loc pentru un timp, a scăpat și a continuat drumul. Nu mai simțea nimic, nici teamă, nici durere, nici oboseală. Avea o singură dorință: să ajungă la destinație. Nu avea voie să i se întâmple ceva, nu atunci și nu acolo.

A ezitat iar câteva momente, a vrut să-l aștepte pentru că fără el se simțea nesigură. Încă nu se putea desprinde în totalitate. Pericolul o urmărea și trebuia să-și piardă urma. Apoi și-a adus aminte de cuvintele lui de acum câteva zile: *Trebuie să te descurci și singură*. I le spusese într-un moment în care ea nu era bine. Lui îi plăcea când ea era plină de viață, senină. În zilele acelea ea se simțea pierdută.

Singura modalitate de a ajunge la destinație era să se confrunte cu necunoscutul. Avea credința în Dumnezeu că va fi bine și cu asta în suflet a început iar să urce. A lăsat în urmă toate văile, toate râpele, toate gropile cu nămolul lor cu tot, toți mărăcinii care au rănit-o, tot întunericul, tot zgomotul pădurii, toate urletele sălbăticiunilor.

A început călătoria spre „lumină”, alături de un necunoscut de care nu se mai temea, cu Dumnezeu înainte și cu tot răul rămas în urmă. Nu era sigură de cum va decurge aceasta întâlnire cu ceea ce îi era străin,

dar avea clar în minte ținta. Trebuia să ajungă într-un loc unde era în siguranță, un loc plin de lumină, plin de viață. Acel loc care avea să-i aducă mult dorita pace, un loc în care Viața o aștepta. Locul de unde vezi doar Cerul.

Se trezește și realizează că a fost doar un vis. Un vis ce părea atât de real și în același timp ciudat. A stat puțin pe gânduri. Nu era sigură că toate acele imagini au fost doar în mintea ei, doar în lumea viselor. Nu mai simțea nevoia să doarmă, încă simte acele trăiri și temeri, spaima, curajul, retrăiește fuga, căzăturile, durerea, zgomotul, vocile și apoi... liniștea. *Acest vis trebuie să însemne ceva, dar ce?* Simțea că e un vis pe care viața o va ajuta să-l descifreze. Nu era primul de acest gen, se mai întâmplase.

În camera ei cu miros plăcut de tămâie, lumânărica aprinsă pe micul altar arde încet aruncând strălucire pe fețele sfinților. Se ridică din pat și se bucură că este unde este. Mulțumește lui Dumnezeu cu o plecăciune plină de eleganță. Întotdeauna mulțumește, mai ales acum. E departe de tot ce i-a făcut rău și probabil îi făcea și mai mult dacă nu era aproape obligată să plece de către singurele ființe care o iubesc, copiii ei.

Îi este sete. Fuga din somn a fost atât de reală încât a secătuit-o. Simțea nevoia să bea apă, se îndreptă către bucătărie. Aici este întâmpinată de o altă lumină ce stă întotdeauna aprinsă. Lumina de la candelă, lumina „de la răsărit”. A numit-o așa pentru că din acest nou

apartament nu poate să vadă răsăritul. Acasă la ea soarele bătea în geam încă de la ivirea zorilor. Simte o senzație plăcută de liniște, de pace, de siguranță. Candela arde în fața icoanei Maicii Domnului. Cum să nu simți pace? Cum să nu te simți în siguranță? Cu ceva timp în urmă, obosită de atâtea griji și temeri pentru copiii ei, se hotărâse să-i lase în mâinile Fecioarei Maria. Doar știindu-i că sunt sub Acoperământul ei, deci întotdeauna ocrotiți, a putut pleca.

Își pune un pahar de apă – iubește apa proaspătă – bea încet sorbind puțin câte puțin. Îi place să simtă cum fiecare înghițitură îi dă viață. Imaginile din acel coșmar îi rămân în minte, dar le alungă și se concentrează pe momentul prezent, pe viața reală. E pentru prima dată de când s-a mutat aici, în acest apartament, când simte acea liniște adâncă din care nu vrei să ieși. Nu cred că a fost o seară în care să nu plângă în ultimele luni. Acum, spre uimirea ei, nu plângea, nu simțea nevoia să o facă. Acel gol din stomac, nodul din gât și senzația de greață îi dispăruseră complet. E conștientă de asta și nu-i venea să creadă că acele stări care o urmăriseră luni întregi (orice ar fi făcut să scape de ele) acum nu mai sunt. Cel puțin nu în seara aceasta. *Ajută-mă să nu mai simt!* devenise ruga ei neîncetată, o rugă din tot sufletul, care se pare că a fost auzită.

Rămasă pe gânduri, cum deseori i se întâmplă, privește de la balcon către infinitul întunecatului cer. Privirea ei este atât de puternică de parcă încearcă să spargă negura și să dea de lumină. Caută răspunsuri...

Știe că e ceva acolo. Încearcă să privească în viitor, se întreabă „cine e” și „încotro se îndreaptă”, dar gândul o duce cu viteză fantastică direct în trecut. O aruncă din nou, fără să vrea, în trecutul ei.

2. Ochii – oglinda sufletului

Ea e Arissa, o femeie de 42 de ani, mama a doi minunați băieți, Cosimo și Andreas. De două luni stau cu chirie într-un frumos apartament pe care Sara, iubita lui Cosimo, l-a găsit printr-o agenție, prin domnul Dan. Situația devenise foarte complicată acasă, în două-trei zile s-au și mutat, au lăsat totul în urmă. Au lăsat casa lor la care această femeie a muncit de la prima cărămidă, la propriu. Acum e din nou în orașul ei natal, nu departe de cartierul în care a copilărit. Când a plecat de aici, a plecat cu milioane de vise. Iubea viața de oraș, dar pentru că soțul ei nu se regăsea printre ziduri și ciment, a luat decizia de a se muta la țară. Paul era băiat născut și crescut la sat. Primul lor vis era să-și facă o casă mare și frumoasă, doar a lor.

Arissa era o visătoare, iar visele ei, încet, încet au început să prindă contur, familia a sprijinit-o foarte mult, a zidit casa împreună cu tatăl ei. Soțul lucra, iar ea stătea de dimineață până seara și muncea. În doi ani casa a fost ridicată. Între timp se născuse și Andreas, Cosimo avea mult așteptatul frățior. Arissa se simțea împlinită, în sfârșit avea familia pe care și-o dorea, casa era aproape gata, copiii erau bine. În toată această perioadă, Cosimo stătea la părinții ei, iar ea, soțul și

bebelușul stăteau la părinții lui. Situația acolo era groaznică. Soacra era... so-acrrră rău de tot, mai avea și cumnate... Cumnata mai tânără decât ea cu nouă ani, Amelia, era ok, dar cealaltă, Malvina, mai mare decât Arissa cu 10 ani și mai apropiată de vârstă cu soacra, s-a dovedit în toți anii în care au fost cumnate, că nu e ce părea a fi. În fine! Abia aștepta să-și întregească familia, să fie toți patru împreună în noua lor locuință. Suferea foarte mult pentru că băiatul ei cel mare nu stătea cu ea, suferea că nu se putea ocupa și de el așa cum o făcea cu cel mic. Mai avea puțin de așteptat, doar câteva luni.

Discuțiile cu Paul începuseră să fie din ce în ce mai aprige, sămânța acestora fiind mama lui, care avea mereu un dinte împotriva ei. Fiind prima sa noră, la început situația era cu totul diferită. Când au apărut celelalte nurori, fără motiv, soacra se transformase și se aliase când cu una, când cu cealaltă. În timp, a realizat că nu ținea cu adevărat la niciuna. Acea femeie e incapabilă de iubire, habar nu are ce înseamnă acest minunat sentiment. Se schimba mai rău decât vremea pe timp de vară. Totul era pe moment, depindea de cât de mult o aprobai în ceea ce făcea sau vorbea, de cât de mult o ajutai cu diverse treburi sau cât de mult „o gâdilai pe la urechi”. Simțeai de la o poștă când nu îi ești în grații... Pufăia, ofta, se strâmba la orice îi ziceai, la fiecare gest al tău. De privire... nu mai spunem nimic. Parcă o și vede bătând darabana cu degetele în masă. Arissa începuse să o cunoască foarte bine, dar pentru că nu-i plăceau conflictele, o lăsa în pace. Nici soacra nu îi spunea direct

ce avea de zis, dar se plângea în stânga și în dreapta, astfel că doar în modul acesta putea afla ce gândea această persoană fățarnică. În ochii celorlalți, fățarnica (sau, cum ar zice tinerii din zilele noastre, „perversa”) nu părea atât de perversă. La prima vedere era cea mai docilă, blândă femeie din lume, ai putea spune „pâinea lui Dumnezeu”, dar ochii erau singurii care o trădau, cu toate că aveau culoarea cerului. Doar nu degeaba se spune că ochii sunt oglinda sufletului: chiar dacă ei nu vorbesc, spun multe. Ochii aceia impunători, cu privirea judecătoare, reflectau doar nemulțumire și răutate. O astfel de femeie e imposibil de cucerit. Atunci când ai impresia că ești aproape de sufletul ei, chiar în momentul acela, printr-un comportament de neînțeles te aruncă la milioane de kilometri depărtare. Așa e și cu cerul, e în fața ta, însă nu-l poți atinge. Orice făcea Arissa ca să-i înmoaie inima, nu reușea. După o perioadă îndelungată în care i-au trecut pe la urechi șuierăturile bârfelor lansate de „inamicul” ei, nemaiputând suporta atacurile indirecte, a avut un moment de furie, a prins curaj și a confruntat-o. Ceea ce o enerva cel mai tare era faptul că soacra refuza ideea ca unul dintre băieții ei să plece de lângă ea, de lângă „fusta mamei”. *„O să muriți de foame dacă o să plecați!”.* Așa a știut să încurajeze doi tineri care voiau să fie pe cont propriu. Atunci Arissa a primit prima palmă de la soțul ei, o palmă grea și aspră care se simțea ca un fier încins pe fața ei mică și plină de lacrimi. Faptul că a văzut-o pe soția lui îndrăznind să o confrunte pe „biata lui mamă” l-a făcut să-și piardă

judecata și a ales să oprească conflictul trăgând-i una „iubitei sale soții” care, în acel moment, avea și copilul de câteva luni în brațe. Plângea și ea și Andreas, ea de amărăciune, de furie, iar cel mic de spaimă. Atmosfera se încinsese, țipau unii la alții, ea la el, iar soacra la amândoi. *Încetați, că ne aude lumea!...* Sigur! Îi auzea *lumea*. Iar ei erau niște „oameni bine văzuți în sat”. Cum să nu! Se făceau de râs. Suna urât bârfa: *Lena s-a certat cu noră-sa, iar fii-su a trosnit-o pe biata fată care era și cu ăla micu' în brațe.* El își venera mama, familia, cu toate că nu arăta. Niciodată nu-i lua apărarea soției. Întotdeauna se enerva când era vorba despre ai lui, iar ea se enerva și mai tare și așa apăreau motive de ceartă. Deveniseră amândoi nemulțumiți unul de celălalt. Își dorise atât de mult să se căsătorească, să știe că aparține cuiva, încât nu realiza că, de fapt, își pusese singură niște lanțuri la mâini și la picioare și se lăsase condusă de el. Prefera să rămână chiar legată la ochi. Să rămână în întuneric, un întuneric de nepătruns, așa cum e în fundătura unei peșteri. Devenise o marionetă. Dacă nu ar fi fost atât de naivă... Era ferm convinsă că este iubită de bărbatul ei, nu avea niciun dubiu, se păcălea singură. *Iubirea se simte,* dar atunci ea nu știa mai nimic despre asta.

Ușa dormitorului se deschide. Pe jumătate adormit, Andreas intră în bucătărie. Acolo o vede pe mama lui.

– Ce faci? Nu dormi? o întreabă el căutând un pahar să-și pună apă.